

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: **Z. L.**
zastoupen obecným zmocněncem Ing. arch. O. K.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor územního plánování a
stavebního řádu**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2019, č. j. KUZL 230/2019, sp. zn. KUSP 77663/2018 ÚP-Ha

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí

Městského úřadu Uherský Ostroh, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 20. 8. 2018, č. j. MeUSM/04548/2018 bylo žalobci nařízeno podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), odstranění stavby: „maringotka na kolech o rozměrech 8,16 m x 2,67 m, opláštěný přístřešek o rozměrech 3,32 m x 8,16 m, suché WC o rozměrech 0,9 m x 1 m“, umístěné na pozemku p. č. X pozn. soudu: nyní p. č. X) v k. ú. X, obec X, provedené bez povolení stavebního úřadu vyžadované stavebním úřadem.

2. Podle žalovaného byla stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem a nebyla dodatečně povolena. Vzhledem k tomu stavební úřad nařídil její odstranění.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že pozemek, na němž je stavba umístěna, se nachází v lokalitě, o níž se dlouhodobě jedná jako o území, na němž hodlá město Uherský Ostroh dosáhnout změny územního plánu tak, aby zde bylo možno budovat rekreační objekty pro individuální i hromadnou rekreaci. Žalobce připustil, že stávající územně plánovací dokumentace umožňuje stavebnímu úřadu naříditi odstranění staveb nacházejících se v dané lokalitě, nicméně se jedná o stavby, které zde existují desítky let na pozemcích ve vlastnictví vlastníků staveb nebo na pozemcích řádně pronajatých (stavby jsou zde umístěny se souhlasem pronajímatelů - vlastníků pozemků).
4. Podle žalobce současné územní plány (obce Ostrožská Nová Ves a města Uherský Ostroh) odůvodňují stavební uzávěru těžbou šterkopísku. Tato těžba však již byla ukončena, pozemky jsou rekultivovány a těžební společnosti s umístěním staveb pro rekreaci souhlasí. Navíc pozemky, na kterých jsou stavby umístěny, jsou územním plánem v rozporu se skutečností označeny jako vodní plocha.
5. Žalobce dále poukázal na to, že dne 20. 10. 2016 byl předložen návrh na změnu územního plánu obce Ostrožská Nová Ves, neboť byla podána žádost o zrušení dobývacího prostoru. Zastupitelstvo obce schválilo pořízení změny územního plánu. V souvislosti s plánovanou změnou nechal Krajský úřad Zlínského kraje vypracovat územní studii „ÚS 3“, která rozčleňuje území šterkopískových jezer do tří zón (v jedné z nich má být umístování staveb pro individuální rekreaci připuštěno). Podle žalobce tak probíhají jednání o změně územního plánu, v důsledku které by došlo k povolení rekreačních objektů. Jedním z důvodů, pro který stávající územní plán neumožňuje vydat příslušná stavební povolení na rekreační stavby, je přitom dle žalobce skutečnost, že nebyla splněna podmínka, aby do konce roku 2006 byla vodoprávnímu úřadu předložena studie využití vodních ploch v dobývacím prostoru po ukončení těžby, která byla stanovena v „opatření obecné povahy - rozhodnutí odboru životního prostředí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 16. 6. 2006“. Vzhledem k tomu vodoprávní úřad vydal rozhodnutí ze dne 25. 11. 2016, kterým uložil SVK, a.s. předložit návrh na změnu ochranného pásma vodního zdroje Ostrožská Nová Ves do 31. 12. 2017, která byla v lednu 2019 vyvěšena.
6. Žalovaný tak dle žalobce pochybil, neboť celou věc posuzoval podle stávající územně plánovací dokumentace, která neodpovídá realitě. Žalobce již v odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o dodatečné povolení stavby žádal, aby bylo vyčkáno na výsledek

projednání připravovaných změn územních plánů dotčených obcí (Ostrožské Nové Vsi i Uherského Ostrohu). Obě obce podle žalobce vnímají pozitivně možnost rekreace v okolí jezer. Žalobce proto měl za to, že nebylo namístě zamítnout žádost o dodatečné povolení staveb. Stavební úřad měl řízení o dodatečné povolení staveb přerušit a vyčkat na „definitivní územně plánovací dokumentaci“.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný byl toho názoru, že námitky žalobce směřovaly spíše proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby. V nyní posuzovaném řízení tak nemají tyto námitky místo. Podle žalovaného dosud nebyla podána žádost o zrušení dobývacího prostoru. Žalovaný také zdůraznil, že předmětná stavba žalobce je umístěna na pozemku, který se mj. nachází v kat. území X, obec X, přičemž pro obec X žádná změna územního plánu, která by se dané lokality dotýkala, projednávána není a žádná taková změna není ani navrhována. Pokud se jednalo o žalobcem zmiňovanou územní studii „ÚS 3“, podle žalovaného měl žalobce na mysli územní studii „Využití ploch uvolněných po těžbě štěrkopísku – Ostrožská jezera“. Potřeba této studie byla stanovena Zásadami územního rozvoje Zlínského kraje. Tato studie podle žalovaného neslouží pro rozhodování stavebního úřadu. Žalovaný také poukázal na skutečnost, že podle územního plánu pro obec Uherský Ostroh ze dne 27. 12. 2012 jsou pozemky, na nichž jsou umístěny předmětné stavby, součástí plochy WT – vodní plochy a toky, kde nelze stavby pro individuální rekreaci umisťovat. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

8. Žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ustanovení § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud proto nařídil k projednání žaloby jednání, k němuž se však žalobce ani jeho zástupce nedostavili. Žalovaný se z účasti na jednání předem omluvil.
9. Krajský soud tak v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 s. ř. s. projednal žalobu v nepřítomnosti účastníků. Návrhy důkazů přiložené k žalobě (katastrální výkres, územní studie, územní plán Uherský Ostroh – hlavní výkres, rozhodnutí o změně ochranného pásma vodního zdroje, rozhodnutí o povinnosti předložit návrh na změnu ochranného pásma vodního zdroje Ostrožská Nová Ves, odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu 18. 5. 2016, č. j. MeUSM/02143/2016) soud neprováděl pro nadbytečnost.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustné (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
11. Dle ustanovení § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných

žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž

o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť jak již bylo uvedeno výše, žalobce na jeho nařízení trval. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

12. Podstatou sporu v nyní projednávané věci je předně právní otázka, zda měl správní orgán, v daném řízení stavební úřad, přerušit řízení o odstranění stavby, případně řízení o jejím dodatečném povolení, a to s ohledem na údajně probíhající změnu územního plánu obce Ostrožská Nová Ves, případně s ohledem na budoucí možnou změnu územního plánu města Uherský Ostroh.
13. V daném případě je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí, jímž bylo žalobci pravomocně nařízeno odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, dle kterého stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
14. Stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až § 115 tohoto zákona; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109 tohoto zákona, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85 tohoto zákona. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení (odst. 2 ustanovení § 129 stavebního zákona).
15. Dle odstavce 3 téhož ustanovení stavebního zákona platí, že stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje

v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.

16. Z výše citované právní úpravy je zřejmé, že řízení o dodatečném povolení stavby stavební zákon konstruuje jako řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy samostatným řízením v rámci řízení o odstranění stavby. Prostřednictvím řízení o dodatečném povolení stavby je možné zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, nebo stavby postavené bez takového rozhodnutí či opatření. V tomto řízení stavební úřad posuzuje, zda jsou splněny podmínky pro to, aby byla stavba dodatečně povolena. Naopak v řízení o odstranění stavby stavební úřad posuzuje pouze to, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena; mimo rámec předmětu řízení o odstranění stavby se proto ocitají námitky, které žalobce mohl uplatňovat v řízení o dodatečném povolení stavby (shodně k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 90/2017 - 22, dostupný na www.nssoud.cz).
17. V daném případě žalobce žádost o dodatečné povolení stavby podal a jeho žádost byla pravomocně zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí však žalobce žalobu, kterou by mohl zdejší soud věcně projednat, nepodal. Učinil tak totiž až současně se žalobou proti rozhodnutí, jímž bylo nařízeno odstranění staveb, tedy po uplynutí lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí o dodatečném nepovolení stavby. Soud proto tuto žalobu odmítl jako opožděnou.
18. V řízení o žalobě směřující proti rozhodnutí o odstranění stavby tak lze zkoumat pouze to, zda stavba, která má být odstraněna, byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním a zda stavba nebyla dodatečně povolena.
19. Žalobce ale v podané žalobě nic takového nenamítal. Netvrdil, že by předmětná stavba, která má být odstraněna, disponovala odpovídajícím rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, ani netvrdil, že by stavba byla dodatečně povolena. Žalobce nenamítal ani to, že se nejedná o stavbu ve smyslu stavebního zákona, která nevyžaduje žádné povolení či opatření stavebního úřadu, ale toliko namítal, že se jedná o stavbu, která se v dané lokalitě nachází již desítky let, a že s ohledem na změnu v území a plánovanou budoucí změnu územního plánu měl žalovaný řízení o dodatečném povolení stavby přerušit a vyčkat vydání nového územního plánu.
20. Žalobce tedy námitky svým obsahem nesměřoval proti rozhodnutí o odstranění stavby, nýbrž proti rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení stavby, neboť v tomto řízení stavební úřad právě posuzuje soulad stavby s územním plánem. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby je soud oprávněn posuzovat, zda stavební úřad správně posoudil soulad stavby s územním plánem a zda zohlednil případnou plánovanou změnu územního plánu. Takovou žalobu, kterou by mohl soud věcně projednat, však žalobce včas nepodal, a nedal tak soudu možnost se těmito

námitkami zabývat. V tomto řízení o žalobě proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby k tomu však soud oprávněn není. Soud totiž není oprávněn v řízení o žalobě přezkoumávat jiná rozhodnutí než ta, která jsou předmětem žaloby (v daném případě tedy toliko rozhodnutí o nařízení odstranění stavby). A není oprávněn ani posuzovat, zda stavební úřad postupoval v řízení o dodatečném povolení stavby v souladu se zákonem či nikoli. Byť by stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby skutečně pochybil, neměla by tato skutečnost žádný vliv na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Už právě uvedené tedy nutně vedlo soud k zamítnutí žaloby.

21. Ve snaze hledat obecně spravedlivé řešení situace žalobce však krajský soud přesto nad rámec výše uvedeného považuje za vhodné vyjádřit se i k žalobním námitkám směřujícím proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.
22. Pokud žalobce namítal, že stavební úřad pochybil, jestliže řízení o dodatečném povolení stavby nepřerušil, tak k přerušení řízení dle krajského soudu nebyl dán důvod. Přestože podle § 64 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že správní orgán řízení o žádosti usnesením přeruší na požádání žadatele, takovou povinnost správního orgánu nelze dovozovat vždy („mechanicky“) bez ohledu na situaci, v níž je požadavek ve smyslu § 64 odst. 2 správního řádu uplatňován. Typicky nemá správní orgán povinnost řízení přerušit v případě, kdy zjistí, že (podle aktuálního právního a skutkového stavu, ohledně něhož ani nemá v dohledné době dojít ke změně ve prospěch účastníka řízení – žadatele) žádosti není možné vyhovět a že je namístež ji bez dalšího dokazování zamítnout (k tomu srovnej *mutatis mutandis* např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2015, č. j. 5 A 267/2010 - 36, dostupný na www.nssoud.cz). Jestliže tedy stavební úřad po podání žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení ke stavbě, která nebyla povolena „řádně“, zjistil, že stavba je umístěna v dobývacím prostoru, že je umístěna v ochranném pásmu vodního zdroje a že je umístěna v rozporu s územním plánem, aniž by změny správních aktů, z nichž vymezení dobývacího prostoru, ochranného pásma vodního zdroje či podmínek územního plánování vyplývalo, byly v pokročilé fázi jejich eventuálního přijetí, k přerušení řízení nebylo důvodu. Krajský soud by nepokládal za srozumitelnou aplikaci práva (konkrétně § 64 odst. 2 správního řádu), dle které by řízení o dodatečném povolení stavby (tedy stavby, jež měla být povolována především v „řádném“ řízení o vydání stavebního povolení) mohlo být k žádosti (případně k libovolně se řetězícím žádostem) stavebníka na relativně nekonečnou dobu přerušeno z toho důvodu, že by v budoucnu eventuálně mohlo dojít ke změně právního rámce, který nyní - v době vedení řízení o dodatečném povolení stavby - její dodatečné povolení neumožňuje.
23. Lze konstatovat, že předmětná stavba byla postavena bez stavebního povolení. Je přitom v principu nerozhodné, kdy se tak stalo. Stavba postavená bez stavebního povolení má být zpravidla odstraněna, což stavební úřad nenařídí jen za situace, pokud stavebník prokáže na splnění všech zákonných podmínek, jejichž splnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby (obdobně k tomu rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, č. j. 10 Ca 220/2004 - 26). Důkazní břemeno ohledně naplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby nese vlastník takové stavby (stavebník); je tedy na něm, aby v řízení

o dodatečném povolení stavby naplnění podmínek prokázal (srovnej k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2006, č. j. 6 As 43/2004 - 101, dostupný

na www.nssoud.cz), aniž by mu mělo být poskytováno jakékoli dobrodíní vyčkávání pro něj eventuálního („možná“) příznivějšího právního stavu. Právým cílem žádosti o přerušení řízení v situaci, jaká je dána v nyní posuzované věci, je získání neoprávněné výhody stavebníka oproti stavu, v němž měl stavebník o povolení stavby žádat (v „řádném“ řízení) i v němž o dodatečné povolení stavby nakonec žádal. Proto nebylo na místě řízení přerušovat (k tomu srovnej shodně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2013, č. j. 5 Ca 117/2009 - 39). Nepřerušil-li tedy stavební úřad řízení a rozhodl-li o žádosti žalobce bez vyčkávání na možné budoucí změny územního plánu, pak podle krajského soudu nepochybil.

24. Tím spíše pak nebyl důvod pro přerušení řízení o odstranění stavby, neboť pro tato řízení je změna územního plánu zcela nepodstatná. Došlo-li by během řízení o odstranění stavby skutečně ke změně územního plánu, event. pokud by taková změna byla již „na spadnutí“, mohl žalobce podat novou žádost o dodatečné povolení stavby (srovnej k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015 - 34, dostupný na www.nssoud.cz). V rámci tohoto řízení by stavební úřad byl povinen posoudit novou žádost o dodatečné povolení stavby a při tom zohlednit nový územní plán. Tomu by nebránila ani skutečnost, že stavební úřad o žádosti o dodatečné povolení stavby v řízeních o odstranění staveb již jednou rozhodl, neboť Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 30. 10. 2018, č. j. 5 As 122/2016 - 36, dostupném na www.nssoud.cz, že na negativní rozhodnutí o žádosti nelze nahlížet jako na překážku věci pravomocně rozhodnuté. K ničemu takovému ovšem v daném případě nedošlo, neboť žalobce novou žádost nepodal a ani k žádné změně územního plánu v dotčené lokalitě nedošlo.
25. Pokud se pak žalobce dovolával toho, že dne 15. 12. 2016 obec Ostrožská Nová Ves schválila na zasedání zastupitelstva pořízení změny územního plánu, je třeba uvést, že předmětná stavba se nenachází v katastru obce X, nýbrž v katastru města X. Ani žalobce přitom nenamítal, že by město Uherský Ostroh jakoukoli změnu územního plánu v rozhodnou dobu iniciovalo či připravovalo.
26. Jestliže žalobce odkazoval na možný vliv eventuální budoucí změny územně plánovací dokumentace na aktuální situaci, v níž bylo o jeho žádosti rozhodováno, je namístě v této souvislosti poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 3 As 35/2015 - 32, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož nepřihlédne-li správní orgán v rozhodnutí o odstranění a dodatečném povolení stavby ke schválenému zadání změny územního plánu, která se týká území, na němž je taková stavba umístěna, nejedná se bez dalšího o vadu řízení, pro kterou by bylo namístě takové rozhodnutí správního orgánu zrušit (§ 76 odst. 1 a § 78 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě, jak již bylo uvedeno výše, navíc pro město Uherský Ostroh žádná změna aktuálně připravována nebyla, a stavební úřad tedy ani neměl co zohledňovat.

27. Stejně tak studii „Využití ploch uvolněných po těžbě šterkopísku – Ostrožská jezera“ nelze pokládat za významnou z pohledu jakéhokoli vyčkávání na případné děje následující, jež by měly rozhodnutí stavebního úřadu oddalovat. Tato studie nabízí jedno z možných řešení využití daného území, avšak přímo neslouží pro rozhodování stavebního úřadu.
28. Stavebnímu úřadu ani žalovanému pak nelze vytýkat ani to, že by snad se svým rozhodováním „spěchali“ proto, aby v mezidobí nedošlo ke změně právního rámce, která by nakonec pro žalobce byla příznivá a dodatečné povolení stavby umožňovala. Stavební úřad ani žalovaný vskutku nerozhodovali za situace, že by jakákoli taková změna byla „na spadnutí“, nadto ani následný vývoj po vydání žalobou napadeného rozhodnutí neukazuje, že by postupem času měla stavba podmínky především územního plánování začít splňovat. Žádný takový vývoj po vydání rozhodnutí ostatně žalobce ani netvrdil.
29. Na shora uvedeném pak nemůže nic změnit ani námitka žalobce, že je pozemek v územním plánu nesprávně vyznačen jako vodní plocha. Tato námitka totiž rovněž nesměřuje proti žalobou napadenému rozhodnutí.
30. Krajský soud tedy neshledal, že by se žalovaný dopustil nezákonnosti při vydání napadeného rozhodnutí, ani mu nelze vytýkat jakoukoli obecnou nekorektnost ve vztahu k žalobci, jež by mohla alespoň nepřímo žalobce krátit na jejich veřejných subjektivních právech. Krajský soud nadto neshledal ani žádné mimořádné důvody, pro které by, i přes povinnost přezkoumávat napadená rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), měl – pro dosažení obecné spravedlnosti pro žalobce – napadené rozhodnutí rušit s ohledem na aktuální skutkový a právní stav v době svého rozhodování.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, jenž neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl, jak je uvedeno ve výrocích II. a III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. 4. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu